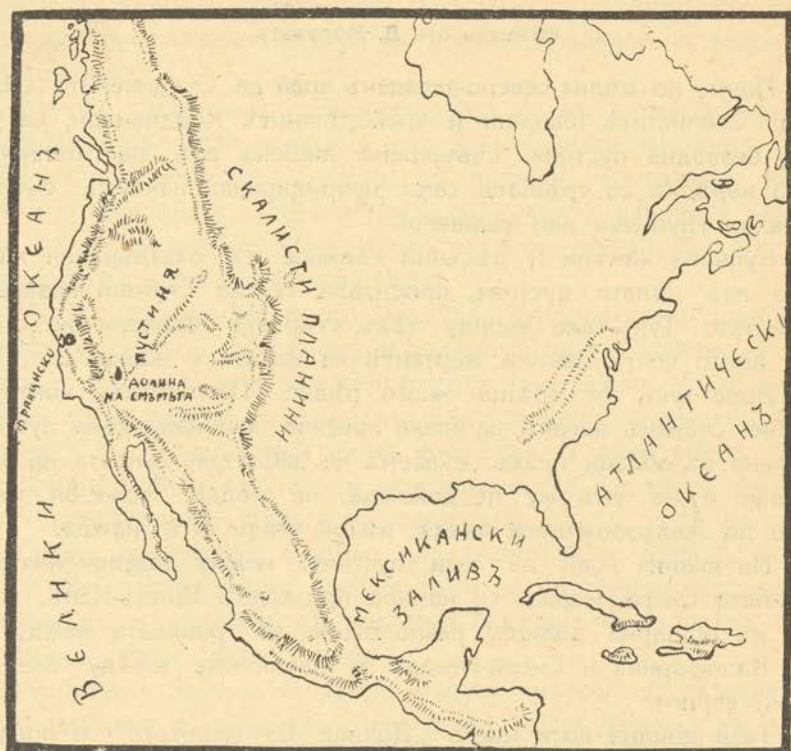

Въ най-близкитѣ мѣста на долината се разстилатъ нѣколко километра дълги бѣли полета, прилични на равнини, покрити съ снѣгъ.

Това сж солени пластове — споменъ отъ океана, който нѣкога е покривалъ цѣла Северозападна Америка, докато вулканичните сили не сж издигнали надъ водата планинитѣ и материка.

Въ „Долината на смъртта“ никога не пада капка дъждъ, и животътъ на животни и на растения тукъ е съвсемъ невъзможенъ. Но затуй пъкъ цѣлата долина е една грамадна химическа лаборатория, материалитѣ на която се срѣщатъ на всѣка крачка по повърхността на земята. И съ тѣхъ майката природа е украсила скалитѣ и урвитѣ на планинитѣ, що заграждатъ долината.

Въ скалитѣ блестятъ на зелени и сини бразди жилки, които съдържатъ медъ. До тѣхъ се издигатъ като кули червени планини отъ цинабаритъ (живачна руда), чиито жълти склонове сж покрити съ блестяща сѣра. Навсѣкжде сж разхвърлени грамадни